

*előkészítő irat * szülői levél és MT meghallgatása*

Észrevételek a szülői panaszlevél és a tanuló meghallgatásáról készült feljegyzés tárgyában:

A szülő levelében írottak nem felelnek meg a tényeknek. A gyerek nem „parasztozott” le, hanem a döntésemet minősítette „parasztság”-nak. Ez pedig *vélemény*, amihez joga van; akkor is, ha ordítva adja elő.

Az sem lepett meg, amikor megboxolta az egyik közeli nyírfát, a szülő jelzése alapján ismertem már ezt az idegesség-levezető szokását. (A május 2-i szülői értekezlet előtt – Tibor magatartási problémáival kapcsolatban, ahol arról beszéltem, hogy feltűnően lógós, késik, szünetben kijár bagózni, valamint órákon „beszólogat”, és a 12/B. egyöntetű utálatát is kivívta – az anyuka elmondta, hogy ezek a szilaj megnyilvánulások jellemzőek rá: hogy megnyugodjon, valamit ütni vagy rugdosnia kell, nem is tudja, hogy engedje-e a kirándulásra a gyereket. Azt mondtam az édesanyának, hogy ha nem akarja küldeni, akkor mondja neki azt, hogy nem viszem. Nyilván ebből táplálkozik a Feljegyzés 4. mondata.)

„Szóváltásról” nem beszélhetünk, arról meg különösen nem, hogy én ezeket telefonon megerősítettem volna. Itt is leírom, azt kérdezte meg a szülő, hogy igaz-e, hogy hazaküldtem a gyereket. *Ezt* erősítettem meg, nem a „fent leírtakat”.

A szülői levél drámaian ecseteli a kiskorú budapesti tömegközlekedését (az esztergomi vasútállomásra a szállásról Péter vitte el autóval) a Keleti pályaudvarra. Ehhez csak annyit fűznék hozzá, hogy napjában többszáz ezer kiskorú küzd meg a pesti tömegközlekedés kihívásaival, az adott időpontban pedig nem lehetett olyan nagy a forgalom, hogy ezt egy 17 és negyed éves fiatal ne tudta volna kezelni.

A meghallgatáskor egy-két új momentum is előkerül: az ivóvíz csak *kifogás* volt (de utána jó szaftosan lehetett rá hivatkozni a napon kiszáradt és vizet inni akaró mesével), ahogy tudom, cigi-probléma volt a háttérben. Amit nem értek, mert rajta kívül voltak még masszív dohányosok a büntetésben lévők között. Valószínűleg meg akarta mutatni a többieknek, hogy milyen vagány: lám, ő meri leszólítani a csajokat. Több helyen előkerül az elzártság/bezártság. Az nem kerül említésre, hogy mindegyik gyereknél ott volt a mobiltelefon, és nálam is (kettő). Ha *annyira* szükségük lett volna valamire, *azonnal*, nyugodtan hívhattak volna (persze, itt már megint lehet arra hivatkozni, hogy „jaj, nem mertük, mert megharagszik”), talán ki kellett volna próbálniuk. Vagy akkor szólni, amikor többször arrafelé jártam. Az, hogy valakivel „üzentek” volna nekem, és én nem mentem oda, egyszerűen *nem igaz*. (Feljegyzés a 10C-ről, 3. old., 11. sor.)

Másik érdekes kérdés a Keletiből való hazautazás dolga. Több szerencsétlen körülmény miatt a zánkai csapat (százvalahány gyerek, plusz kísérő tanárok, igazgató és egy igazgatóhelyettes) *ugyanazon* a vonaton utazott, ahol ő. Ha az igazságtalanság *annyira* felháborította volna, mint ez az utólag készült iratokból kiderül, ez lett volna a legjobb alkalom. Persze akkor jegyvételnél (miért is kellett a Keletiben jegyet venni?? Az esztergomi vasútállomáson kiadják a jegyet Békéscsabáig is) nem kellett volna „szem elől veszíteni” a 9B-seket. De a vonaton, amely nem sok kocsiból áll, *külön művészet* volt elkerülnie a hazatérő GÉSZIseket. (A dráma a részeg utassal, kalauz, stb. mind nem lett volna.)

Hogy a szülő mit tart „kirívó fegyelemsértésnek”, nem derül ki leveléből: a „paraszt” megjelölést nem tartja annak (a gyerek nem is mondta), nyilván meg kellett volna dicsérenem a fiát. Döntésemet felelőtlennek találja, ami a szíve joga. *Nem volt az*. Újra előjön azzal, hogy az általa előadottak részemről „megerősítetttek”, amit fentebb már elhárítottam. A levél keltezése május 31, érkezett június 1-jén.

Véleményem szerint azzal a munkáltatói döntéssel, amellyel osztályfőnökségemből erre a családi panaszra eltávolítottak, nagyon *veszélyes precedens* született: az ügyeket a GÉSZI-ben úgy lehet a legegyszerűbben megoldani, ha bejön a szülő az igazgatóhoz, balhézik, netán bírósággal és médiával fenyegetőzik, és már minden ügy is lesz, ahogy ő gondolja. Szerintem nem jól van ez így.

Békéscsaba, 2005. június 26.

(Rákóczi István Péter)